

РЕШЕНИЕ

№ 22493

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2557** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на П. П. П., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б., срещу Заповед № 26-4332-000149 / 13. 01. 2026 г. на полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ - СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.1, б. „з“ , „дд“ от ЗДвП.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че в заповедта не са описани конкретни маневри, извършени от П., а описаните са бланкетни, липсвал видеозапис от случката, нямало и независими свидетели, които да са видели нарушението.
В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Б., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира сторените по делото разноски.
Ответникът – полицейският инспектор от отдел „Пътна полиция“ – СДВР, издал процесната заповед, се представлява по делото от юрк. К., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:
Със Заповед № 26-4332-000149/13. 01. 2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е наложена на П. П. П. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за

отговорността, но не повече от 12 месеца, за това, че на 11.01.2026г. около 14:49 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] управлява собствения си лек автомобил „Пежо“ 207 с [рег.номер на МПС], като използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно - преднамерено и умишлено извежда управляваното МПС извън контрол чрез презавиване, довеждайки го до загуба на сцеплението на задните гуми – дрифт. На П. П. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4470606 от 11.01.2026г. за извършено на нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал.2 от ЗДвП. С процесната ЗППАМ мярката е наложена за нарушение по чл.175а, ал.1 от ЗДвП. Съставът на административнонаказателната разпоредба на чл.175а, ал.1 ЗДвП включва организиране или участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ползване на такива пътища за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според описанието на нарушението в заповедта и АУАН в случая са касае за третата хипотеза - ползване на пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение.

В случая наличието на посоченото основание за налагане на мярката се установява по несъмнен начин от съставения АУАН. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. В случая жалбоподателят практически не оспорва фактическите констатации в АУАН и в ЗППАМ, а именно, че при управлението на автомобила е осъществено презавиване, довело до загуба на сцепление на задните гуми, в резултат на което автомобилът се е озовал напречно на оста на пътя, като са образувани кръгови движения на предните и задните колела. Доказателствената сила на АУАН не е оборена, следователно налице е посоченото в заповедта основание за налагане на принудителната административна мярка.

Относно възраженията, че липсвал видеозапис и независими свидетели на описаното нарушение, следва да се отбележи, че законът не изисква събирането на такива доказателства и доказателствени средства за установяване на фактическите основания за прилагането на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП. Освен това, в случая посочените в заповедта фактически основания се установяват и от Докладна записка до началника на 05 РУ – СДВР /л.16 от делото/

както и от сведението, дадено от жалбоподателя в административното производство, в което същият признава, че е „набил“ спирачки и колата е завъртяла в обратната посока. Действително, в сведението жалбоподателят заявява, че това е в резултат на хлъзгав път, но по делото не са ангажирани никакви доказателства за неблагоприятни атмосферни и пътни условия, поради което съдът приема твърдението му в тази насока за недоказано.

Несъстоятелни са доводите, че не били описани конкретните маневри, извършени от П., респективно, че описаните такива били бланкетни. От направеното в мотивната част на заповедта описание на движението става достатъчно ясно в какво именно се изразява използването на пътя не по предназначение.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – за предотвратяване или преустановяване на други административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях.

Предвид всичко изложено дотук, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. П. срещу Заповед № 26-4332-000149 / 13. 01. 2026 г. на полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ - СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.1, б. „з“ , „дд“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. П. П. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: